

COLIN POWELL

Alliberem Zimbabwe de les urpes d'un tirà

Fa pocs dies, un home coratjós es va posar en contacte amb mi. Volia descriure'm com havia esdevingut d'insuportable la vida al seu país. "La gent té tanta por que tem no solament allò que desconeix, sinó també les conseqüències conegudes dels actes o de les paraules que diem", em contava Pius Ncube, l'arquebisbe catòlic de Bulawayo, Zimbabwe.

Però l'arquebisbe parla públicament i sense por de les terribles condicions en què es troben els drets humans a Zimbabwe, i cada dia s'enfronta amb l'amenaça que el detinguen, o alguna cosa molt pitjor. Per a centenars de milers d'habitants, però, el pitjor ja és aquí. Milions de persones passen molta fam perquè el sector agrícola del país, que abans era pròsper, es va col·lapsar l'any passat després que el president, Robert Mugabe, va confiscar les granges comercials, suposadament en benefici dels pobres negres.

Però el seu cínic programa de "reforma agrícola" ha beneficiat els ganduls del partit i els incondicionals del president, i no pas els llauradors sense terra. Com a resultat d'això, la major part de la terra més productiva de Zimbabwe l'han ocupada aquells partidaris més lleials al ZANU-PF, el partit que governa, bàsicament militars, o les esposes i els fills d'aquests oficials.

Però això no acaba ací: tota l'economia de Zimbabwe és a punt de col·lapsar-se. La mala i temerària administració que practica el Govern i la corrupció descontrolada provoquen un índex d'inflació per sobre del 300%, desocupació de més del 70% i mancances d'aliments, de combustible i d'altres necessitats bàsiques. Qui es pot sorprendre encara del fet que els habitants d'aquest país demanen canvis polítics, o que Mugabe haja de recórrer cada vegada més a la violència i a les trampes electorals per continuar en el poder?

El 6 de juny, la policia va tornar a detenir l'opositor més important de Mugabe, Morgan Tsvangirai, i el va presentar públicament davant del jutge amb grills i amb ferros a les cames, abans de deixar-lo anar sota fiança el 20 de juny. Què havia fet? Demanar a la gent que

"Si els líders africans no actuen amb més ànsia per convèncer Robert Mugabe que respecte la legalitat i que dialogue amb l'oposició política, ell i tota la colla de cràpules que l'envolten arrossegaran Zimbabwe a la misèria més absoluta, i la implosió del país amenaçarà l'estabilitat i la prosperitat de tota la regió"

s'adherira a les vagues i a les manifestacions per protestar contra les dures mesures econòmiques i contra la repressió política al país.

Tal i com fa el coratjós líder opositor a Myanmar, Daw Aung San Suu Kyi, Tsvangirai lluita de manera no violenta contra un règim cruel. Igual com la junta militar de Birmània, Mugabe i el seus col·legues de politburó tenen un monopoli absolut del poder coercitiu, però cap legitimació ni autoritat moral.

A la llarga, Mugabe i els seus minyons perdran, i arrossegaran tota la brutícia que els ha envoltat cap a l'oblit, però quan passarà això? Quants bons habitants de Zimbabwe hauran de perdre la feina, la casa o, fins i tot, la vida, abans que el desgovern violent de Mugabe es faça fonedís?

Els Estats Units i la Unió Europea han denegat el visat i tots els avantatges diplomàtics als líders de Zimbabwe. Ja hem suspès l'ajuda oficial al Govern de Zimbabwe. També hem demanat que tots els altres governs prenguen les mateixes mesures.

Continuarem manifestant-nos rotundament a favor de la defensa dels drets humans i de l'imperi de la llei, i continuarem ajudant directament, i de totes les maneres possibles, els homes i les dones

valentes de Zimbabwe que resisteixen contra la tirania.

Però no en traurem l'aigua clara fins que els veïns de Zimbabwe no s'impliquen més en aquesta lluita. Sud-àfrica i altres països africans són cada vegada més actius a Zimbabwe, però haurien de representar un paper més fort i més durador que reflectesca del tot la urgència de la crisi a Zimbabwe.

Si els líders d'aquell continent no actuen amb més ànsia per convèncer Mugabe que respecte la legalitat i que dialogue amb l'oposició política, ell i tota la colla de cràpules que l'envolten arrossegaran Zimbabwe a la misèria més absoluta, i la implosió del país esdevindrà una amenaça per a l'estabilitat i la prosperitat de tota la regió.

Hi ha una eixida a la crisi. El partit ZANU-PF i l'oposició poden legislar alguns canvis constitucionals que facen possible una transició. Una vegada se'n vaja el president, amb un govern de transició i amb data per a unes noves eleccions, els habitants de Zimbabwe, de totes les tendències polítiques, crec que es posaran d'acord per emprendre un procés de reconstrucció del país.

Si això fóra així, els Estats Units de seguida oferirien ajuda per a la restauració de les institucions polítiques i econòmiques d'aquell país africà, fins i tot abans que se celebraren les eleccions. Estic segur que altres països també oferirien ajuda.

Si Mugabe i la seua cort llegeixen aquestes paraules potser cridaran "xantatge!". Però no hem de fer-los cas. Els ha arribat l'hora de plegar.

Ja ho va dir l'arquebisbe Ncube: "Les coses al nostre país no poden anar més malament." Amb la perseverança dels zimbabweans valents, amb el compromís ferm dels veïns i amb un fort suport de la comunitat internacional, podem rescatar la gent de Zimbabwe.

Aquest és un objectiu urgent i que paga la pena d'assolir.

Colin Powell és secretari d'Estat dels Estats Units

© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa